

Come-Back Blues

Jeg tror nok — men har med mit slet assorterede bibliotek ikke kunnet verificere det — at det var Viggo Horup, der engang i århundredets begyndelse fremhævede en speciel ejendommelighed ved København. Havde man været væk fra enhver anden storby, lad os sige London eller Paris, i blot nogle måneder, ville man — hævdede Horup — ved hjemkomsten have indtryk af at alt havde forandret sig siden sidst. Men man kunne rejse ti år fra København, og når man så kom hjem, så stod folk på Rådhuspladsen og snakkede om nøjagtigt det samme som da man rejste.

Jeg havde samme fornemmelse, da jeg forleden kom hjem fra et par måneders sydeuropæisk udlændighed. For en københavnere, endda én der er død af kærlighed mere end af nødvendighed, er det — trods klimatisk kompensation — ikke nogen let sag at skulle undvære 'sin' by så længe, og jeg havde glædet mig til gensynet med en elskers fyrighed og både frygtet og halvt håbet de mest utrolige ændringer i mellemtiden.

De udeblev aldeles. Hvad jeg først og fremmest hørte om — i mit 'nærmiljø', som man siger — var politiets hårde fremfærd mod dels dogkioskerne, dels Jazzhus Montmartre.

Jeg er en stor fan af politiet. Jeg har respekt for vore uniformerede venner. Jeg synes, strisserne gennemgående er venlige, høflige, velopdragne, betryggende og meget gode til at vise vildfarne vej i byens ensrettede gader.

Men jeg kan ikke lide dem når de bliver censur-liderlige.

Ikke desto mindre mindede disse episoder mig om min gamle ven Carl Muusmanns skildringer af livet i byen omkring det forrige århundredskifte. Hvis De kan lide Deres by, så læs Muusmanns 3-binds 'I byen'-værk om 'Det Glade København' i henholdsvis 1880'erne, 1890'erne og 1900-tallets start.

Dér fortæller han bl. a., at da det dengang var et problem med natværtshuse — dvs. ikke mindst med at komme ind i dem uden vrov! med politiet — så dannede man de såkaldte 'læseselskaber'. Der blev sjældent læst noget som helst i disse selskaber — det var for højskole-bøjernes tid — men der blev drukket og snakket som på ethvert værtshus. Ikke

desto mindre var det fuldt lovligt, for det var private foreninger. Sådan løste man det problem. Ganske som dengang i 1960'erne, før liberaliseringen, da det endnu var forbudt at vise pornografiske film, medmindre man var en forening — og Jørgen Nash og J. J. Thorsen der havde lyst til det så dannede en forening. Foreningens formål var én biografforestilling og billetten var samtidig medlemskortet.

Dette blot som et diskret vink til de implicerede ofre for politiets pænheds-terror patrulje.

Hvad man derimod ved min hjemkomst droftede i fjernmiljøet, mand og kvinde imellem, selv i de kredse hvor jeg kun er en nysgerrig observatør, viste sig at være ligeledes i overensstemmelse med Ho-

rups credo: Intet nyt under den københavnske sol. De to altdominerende emner var Hendes Majestæt Dronning Margrethes 40 års fødselsdag — usægtelig også en imponerende og excentrisk præstation kun ét år efter hun fyldte 39! — og Melodi Grand Prix.

Ud fra almindelig anerkendt etikette kan man imidlertid ikke omtale Hendes Majestæt. Hun er ifølge grundloven den eneste indbygger i vort demokratiske land der ingen ytringsfrihed har og derfor ikke må svare på kritik, så derfor vil mit fødselsdagsenske — i alt håb om gensidigt fair play — blive, at ytringsfriheden snart måtte blive udvidet, så Hendes Majestæt får samme selvfølgelig ret som enhver savværksarbejder eller skribent.

Til gengæld vil jeg så sige noget om Melodi Grand Prix. Nemlig det, at jeg på det bestemteste bifalder Radiorådets indstilling: at sløjfe det. Især hvis det sker ud fra den indstilling, at man vil prioritere musik — fremfor f. eks. pailletter, papegojefjer, papmaché og pinagtige pladder-nakker.

Det eneste interessante ved Melodi Grand Prix, denne årlige udstilling til international idéløshed, er det skamløse beløb der bruges til formålet. Beløbet og begivenheden bekræfter fuldt ud den opfattelse, som forfatteren Ivan Malinowski i søndags fremhævede i årets hidtil mest begavede læserbrev: At Danmark overhovedet ikke har nogen 'krise', men blot 'et fortvivlende fordelingsspørgsmål'. Et spørgsmål om fordeling mellem Bonde Nielsen og B&Ws kommende arbejdsløse, men også et spørgsmål om forde-

ling mellem Melodi Grand Prix og de sneesevis af talentfulde danske musikere TV aldrig får åbnet sine rullegardiner af øjne for.

Men naturligvis er det, som vore politikere ville sige, et spørgsmål om prioritering — hvad er ikke dét? Jeg kan hævde, hvis jeg vil, at min årlige skat svarer til en kvart kanon. Jeg kan også sige jeg betaler to narkomaner på afvænnings eller én kontorassistent på Rådhuset eller halvdelen af udgifterne til bogindkøb på Thisted Bibliotek. Det kommer ud på ét i kroner.

Derfor vil jeg tillade mig at minde om den nyhed, der har gjort størst indtryk på mig siden jeg kom hjem: Week-endens lakoniske telegrammeddelelse — fra et møde blandt biologer i byen — om at storken, urfuglen, lærkefalken, klokkefrosen og lyvfroen vil være blandt de dyrearter forureningen i løbet af 80'erne vil udslette i Danmark.

Som forelder kan jeg ikke

Dan Turèll skriver

lade være at tænke, at min lille baby-datter altså måske aldrig vil se en stork eller en lyvfrø live.

Måske vil hun heller ikke se et Melodi Grand Prix, men ærlig talt: jeg ville hellere kunne tilbyde hende synet af en ægte Stork Langeben. Opgejet Eurovisions-talentløshed vil hun næppe nogen sinde komme til at savne.

Tegning: Peder Nyman.

De originale norske Sande-bjælkehuse

UDSTILLINGER

FRTIDS-BYG
af Cirkelhuset
Åbent 1. ons. fre. 13-17
lø. søn. 10-17
Tlf. 02-96 84 21

BLOUSTRØD
PLANTAGE
Kongevejen 59
Åbent 1. mah. ons. lør. 13-17
søndag 10-17
Tlf. 03-27 75 28

HÅRESKOVEN
Hv. Sandernes hegn og
Kulhus ved den gamle
Farumvej
Åbent lø. 12-17 søn. 10-17
Tlf. 02-96 04 12

• og så er der eksportkredit til 12%

Trelleborg
Helårshuse - Fritidshuse

• Møllehuset - Frederiksdal
2600 Lyngby. Telf. (02) 85 44 55

08.9.26.11